

[Malchau.]

rette mod dette lovforslag, egner sig bedst til drøftelse i et udvalg.

De kapitaler, som overformynderiet bestyrer, fordeler sig på ca. 40 000 konti, og som det allerede er nævnt, er de bestyrede kapitaler fra 1869 til 1949 steget fra 65 mill. kr. til 633 mill. kr., altså til det tidobbelte. Man vil forstå, at overformynderiet er en meget stor institution med en omfattende administration. Jeg kan sige, at vort parti er enigt i den betragtning, der ligger til grund for dette lovforslag, nemlig at udviklingen i tidens løb har medført, at det er påkrævet og tiltrængt, at der finder en modernisering og en simplificering sted af driften og forretningsgangen — den gældende lov om overformynderiet er, med visse ændringer i tidens løb naturligvis, helt fra 1868 —, og til at tjene dette formål er bl. a. bestemmelsen i lovforslagets § 4 foreslået, hvorefter den hidtidige deling i en indenbys og en udenbys afdeling ophæves.

Jeg må ligesom de andre ærede ordførere sige, at jeg finder ikke, der er nogen synderlig anledning til at komme nærmere ind på enkeltheder i dette lovforslag. Der er også udførligt redegjort for disse enkeltheder såvel i bemærkningerne til lovforslaget som af den højtærede justitsminister i hans fremsættelsestale, og er der et eller andet, som vi vil have oplysning om, kan vi jo få det i udvalget.

Kun vil jeg gerne have lov til at fremhæve at en virksomhed som overformynderiet naturligvis ikke bør være en underskudsforretning. Det fremgår af regnskabet for året 1948—49, at der i dette år har været et driftsunderskud på 257 000 kr., der er dækket ved overførsel fra reservefond A. Som det også er nævnt, er det rigtigt, at overformynderiet hele tiden gennem dets beståen har opretholdt en høj indlånsrente, og at denne aldrig har været lavere end 4 pct. Nu foreslås det i lovforslaget, som vi behandler, at renten, der hidtil er fastsat ved kgl. anordning, skal fastsættes af justitsministeren eller af overformynderiet indenfor de af justitsministeren angivne rammer, og at den kan fastsættes forskelligt efter arten af de bestyrede midler. Der kan naturligvis nok være noget forskellige meninger om, hvem der skal fastsætte renten, eller hvorledes den skal fastsættes, men efter det skøn, jeg kan danne mig, vil jeg mene, at den foreslåede ordning sikkert vil være forsvarlig, og i hvert fald må der være mulighed også for overformynderiet til at kunne føre en smidig rentepolitik, både hvad angår renten for indlån og renten

for udlån, og hensynet til konkurrencen med andre pengeinstitutioner vil vel også nok være tilstrækkelig garanti på dette område.

Der er også talt om forslagens bestemmelse om, at fordelingen af de midler, der udlånes, skal foregå på en anden måde end hidtil, idet nemlig ordningen med fordeling til amterne i forhold til de fra disse indkommende rede penge foreslås ophævet. Selvom der måske nok i sin tid kunne være noget, der talte for denne ordning — det var der sikkert, og det er også derfor, den er opretholdt indtil nu —, er det sikkert ikke muligt vedblivende at opretholde disse udlånsregler, når udlånsvirksomheden i det hele taget skal foregå på forsvarlig måde.

Jeg vil gerne tilsige mit partis medvirken til en hurtig og velvillig behandling af lovforslaget, og så vil jeg kun tilføje i anledning af den højtærede justitsministers slutbemærkning ved lovforslagets fremsættelse, at den højtærede justitsminister jo ikke kan være ubekendt med, at dette ting altid behandler de forelagte forslag både sagligt og hurtigt. Hverken i denne eller i andre henseender er tinget sikkert blevet ringere siden den højtærede justitsministers formandstid.

Anna Westergaard: Med det foreliggende lovforslag står rigsdagen med sine hundrede år i den situation, at bestemmelser, der er 150 år gamle, skal hæves ved lov. Det tør vistnok siges, at de lovmæssige rammer for overformynderiets virksomhed er meget forældede, og det er da også kun naturligt, at en lovgivning, der hviler på bestemmelser, som er 100—150 år gamle, må være moden til modernisering efter den tid, vi lever i. Tiden har da også efterhånden gnavet sig ind i forholdene på dette felt. De gamle bestemmelser om den af kongen udnævnte overformynder, der lønnedes med 3500 rdl. om året — dengang en opsigtsvækkende høj løn, der gav anledning til debat i rigsdagen —, har forlængst fundet deres plads sammen med bestemmelserne om anstaltens øvrige personale imellem tjenestemandenslovens ca. 1000 paragraffer, hvoraf dog kun de 14 handler om overformynderiet. De ældre love og bestemmelser, der drejer sig om de øvrige forhold i overformynderiet, svarer, hvad der er helt naturligt, på mange områder heller ikke til vor tids krav, ikke fordi de ikke i og for sig var gode nok, men fordi forudsætningerne for dem ikke mere er tilstede. Konkurrencen med andre forvaltningsinstitutioner og det moderne publikums krav om mere service på en række områder, nødvendigheden af at få nye ud-